

Dokument nr. 15:2

(1996-97)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 7 - 15

21. oktober - 4. november 1996

Innhold

Spørsmål	Side
7. Fra stortingsrepresentant Terje Riis-Johansen, vedr. EUs og Schengens visumregler, besvart av justisministeren	3
8. Fra stortingsrepresentant Erik Solheim, vedr. utlevering av krigsforbryter til krigsforbryterdomstolen i Arusha, besvart av utenriksministeren	4
9. Fra stortingsrepresentant Erik Solheim, vedr. opprettelse av internasjonal straffedomstol, besvart av utenriksministeren	4
10. Fra stortingsrepresentant Lars Sponheim, vedr. vurdering av en forbindelse Moss-Horten som alternativ til Drøbak-forbindelsen, besvart av samferdselsministeren	5
11. Fra stortingsrepresentant Grethe G. Fossum vedr. opphold på humanitært grunnlag for de bosniske flyktningene, besvart av justisministeren	6
12. Fra stortingsrepresentant Grethe Fossum, vedr. driftsstøtte til NOAS, besvart av kommunalministeren	6
13. Fra stortingsrepresentant Terje Riis-Johansen, vedr. de bebudede proposisjonene om EUs «matsminskedirektiver» og EUs veterinære regelverk, besvart av utenriksministeren	7
14. Fra stortingsrepresentant Anne Enger Lahnstein, vedr. FNs matvarekonferanse, besvart av bistandsministeren	8
15. Fra stortingsrepresentant Morten Lund, vedr. utdyping av spørsmål nr. 2 datert 7. oktober 1996, besvart av justisministeren	9

Dokument nr. 15:2

(1996-97)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 7.

Innlevert 21. oktober 1996 av stortingsrepresentant Terje Riis-Johansen.

Besvart 25. oktober 1996 av justisminister Grete Faremo.

Spørsmål:

«Hvordan er forholdet i dag mellom EUs visumregler (etter ikrafttreddelsen av rådsforordning 2317/95) og Schengens visumregler, med hensyn til vedtaks-måte og hvilke land som står på den s.k. negativlista etter de to regelsett?»

Begrunnelse:

Å få avklart forholdet mellom Schengens og EUs visumpolitikk er nødvendig for å klargjøre grunnlaget for en eventuell norsk assosieringsavtale med Schengen. En helhetlig oversikt krever dokumentasjon av forskjellene mellom dagens norske visumpolitikk, inkludert hvilke av landene på EUs og Schengens negativlister Norge i dag har visumplikt overfor, og når visumplikt til Norge innført for hvert av disse landene.

Svar:

Innenfor EU er det Rådet som fatter beslutninger om visumplikt overfor tredjeland. Denne beslutningen fattes fra og med 01.01.1996 med kvalifisert flertall iht Unionstraktatens artikkel 100c.

I Schengen-samarbeidet fattes beslutninger om visumplikt av Eksekutivkomiteen. Her er enstemmighet påkrevd. Schengen-landene har både en felles negativliste og en positivliste.

Samtlige land som er visumpliktige etter en beslutning i EU, er også visumpliktige i forhold til Schengen-landene. Følgende land står dessuten på Schengens, men ikke EUs, liste over visumpliktige land:

Antigua og Barbuda	St. Vincent og Grenadinene
Bahamas	St. Lucia
Barbados	Salomon-øyene
Belize	Seychellene
Botswana	St. Christopher og Nevis
Dominica	Sør-Afrika
Grenada	Swaziland
Kiribati	Tonga
Lesotho	Trinidad og Tobago
Marshall-øyene	Tuvalu
Mikronesia	Vanuatu
Namibia	Vest-Samoa
Nauru	Zimbabwe
Nord-marianene	
Palau	

Spørsmål nr. 8.

Innlevert 23. oktober 1996 av stortingsrepresentant Erik Solheim.

Besvart 29. oktober 1996 av utenriksminister Bjørn Tore Godal.

Spørsmål:

«I spørretimen 5/6-96 ga Utenriksministeren uttrykk for at Norge vurderer å øke støtten til krigsforbryterdomstolen i Arusha. Internasjonale rapporter tyder på at oberst Theoneste Bagosora, den kanskje aller viktigste organisatoren av masse mordet i Rwanda i april/mai 1994, Rwandas Himmler, befinner seg i Kamerun. Vil norske myndigheter legge press på Kamerun for å sørge for at Bagosora blir utlevert slik at han kan stilles for retten?»

Svar:

I spørretimen 5. juni 1996 viste jeg til at Norge fullt ut støtter FNs internasjonale domstol for straffeforfølgning av de ansvarlige for folkemord m.v. begått i Rwanda i 1994. Norge var blant de aller første stater som vedtok særlig lovgivning for å sikre en nasjonal

gjennomføring av Sikkerhetsrådets vedtak om Rwanda-domstolens opprettelse, og vi er pådrivere for å få flere stater enn de foreløpig kun elleve til å iverksette slik lovgivning. I tillegg gir vi betydelige økonomiske og personellmessige bidrag til domstolen.

Av hensyn til domstolens legitimitet bør press på stater for å arrestere og utlevere mistenkte utøves gjennom multilaterale kanaler, i første rekke FNs sikkerhetsråd. Regjeringen følger situasjonen nøye og vil støtte aktivt opp om de tiltak som Sikkerhetsrådet iverksetter i denne forbindelse.

De fleste og mest sentrale personer som mistenkes for å ha vært ansvarlige for folkemordet, antas å befinne seg i land der Norge på grunn av liten bilateral kontakt ikke har noe særlig påvirkningsmuligheter. Dette gjelder blant annet Kamerun, der Norge har små muligheter for å utøve bilateralt påtrykk i en sak som dette.

Spørsmål nr. 9.

Innlevert 23. oktober 1996 av stortingsrepresentant Erik Solheim.

Besvart 29. oktober 1996 av utenriksminister Bjørn Tore Godal.

Spørsmål:

«Det pågår et bredt verdensomspennende arbeid for å få opprettet en internasjonal straffedomstol som kan foreta rettsoppgjør ifm. mistanke om krigsforbrytelser. Norske myndigheter er positive til dette tiltaket. Vil Norge ta internasjonale initiativer for å få fortgang i arbeidet, f.eks. ved å støtte arbeidet for at det avholdes en diplomatkonferanse som kan få ferdigstilt en konvensjon?»

Svar:

Siden Nürnberg- og Tokyo-rettergangene etter 2. verdenskrig har spørsmålet om opprettelsen av en internasjonal straffedomstol vært til behandling i FNs folkerettskommisjon. Først i 1994, etter at arbeidet med ad-hoc domstolene for det tidligere Jugoslavia (1993) og Rwanda (1994) hadde gitt saken en ny giv, lyktes det å føre dette arbeidet fram til et traktatutkast. Utkastet er nå til vurdering i FNs generalforsamling. På grunnlag av utkastet skal Generalforsamlingen i høst ta stilling til et forslag om sammenkalling av en traktatkonferanse for å føre de formelle forhandlingene om vedtektene til en slik domstol.

Regjeringen gir høy prioritet til arbeidet med opprettelsen av en internasjonal straffedomstol. Norge er aktivt engasjert i bestrebelsene på å ferdigstille vedtektene for en fast internasjonal straffedomstol. Det er avgjørende at det skapes så bred oppslutning som mulig om domstolsprosjektet. Vi tar derfor saken opp i bilaterale kontakter når dette anses hensiktsmessig. Også i FNs fora går vi aktivt inn for å trekke flest mulig stater med i domstolsprosjektet.

I den siste tid er det gjort vesentlige framskritt bl.a. i spørsmålet om straffereaksjoner, som ble behandlet i en arbeidsgruppe under norsk ledelse. På andre områder gjenstår imidlertid uløste spørsmål som bør avklares før en diplomatkonferanse kan bli innledet. F.eks. må man bli enig om hvilke subjekter som skal kunne bringe saker inn for domstolen.

For å sikre framdrift i arbeidet legger Regjeringen vekt på å få fastsatt tidspunktet for en diplomatkonferanse. Vi har ment at en slik konferanse burde avholdes i løpet av 1997, men dette anses ikke lenger å være realistisk på bakgrunn av mengden utestående spørsmål. Under årets generalforsamling i FN vil Norge derfor arbeide aktivt for at diplomatkonferansen berammes til 1998.

Spørsmål nr. 10.

Innlevert 24. oktober 1996 av stortingsrepresentant Lars Sponheim.

Besvart 31. oktober 1996 av samferdselsminister Sissel Rønbeck.

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren sørge for at Stortinget får seg forelagt en vurdering av en forbindelse Moss-Horten som alternativ til Drøbaksforbindelsen? Det er ønskelig med en slik vurdering som setter de to alternativene opp mot hverandre i forhold til økonomi (trafikkgrunnlag), stigningsgrad og sikkerhet.»

Svar:

Jeg viser til vedlagte svar på spørsmål nr. 4 og 5 fra samferdselskomiteen i tilknytning til komiteens behandling av St.prp. nr. 87 (1995-96) Delvis bompengefinansiering av rv 23 Oslofjordforbindelsen.

Som det framgår av svaret til komiteen foreligger det en Civitas rapport fra 1993 om kryssing av «ytre Oslofjord i forhold til indre». Vegdirektoratet stiller seg imidlertid kritisk til forutsetningene denne rapporten bygger på, og opplyser at det vil ta flere år før en har grunnlag for å mene om et slikt prosjekt er realistisk.

Jeg vil vise til de positive virkningene Oslofjordforbindelsen har for trafikken mellom østsiden av Oslofjorden (E6) og Drammensområdet (E18), samt den store regionale betydningen prosjektet har. Jeg mener derfor at det er viktig at byggingen av Oslofjordforbindelsen nå kan komme i gang.

Vedlegg til svar:

St.prp. nr. 87 (1995-96) Delvis bompengefinansiering av rv 23 Oslofjordforbindelsen.

Spørsmål 4 «Videreføring retning Svelvik - SandexE18

– Foreligger det noen planer og evt. kostnadsoverslag for videreføring av Oslofjordforbindelsen også i retning Svelvik - SandexE18?

– Kan det sies noe om prognoser for trafikkutviklingen ved en slik videreføring, og avlastning av gjennomgangstrafikk i Oslo i den forbindelse?

Svar:

Det blei i 1960-åra utarbeida planar for ei vidareføring av Oslofjordsambandet i retning Svelvik. Dette arbeidet var ein del av generalplan- og regionalplanarbeidet som gjekk føre seg på den tida. Mellom Svelvik og Sande lå det og føre ein såkalla kartplan. Det blei og utarbeida eit forprosjekt for ei bruløysing

over Svelvikstraumen. Ingen av desse planane er av særleg stor verdi i dag, slik at ei eventuell vidareføring må utgreiast på nytt.

I Statens vegvesen sitt arbeid med trafikkprognosar for Oslofjordsambandet blei det ikkje utarbeida prognosar for trafikkutviklinga ved ei vidareføring mot Sande. Samferdselsdepartementet har derfor ikkje ett grunnlag for å kome med prognosar for trafikkutviklinga, eller rekne ut kor mykje trafikken gjennom Oslo vil avlastast ved ei eventuell vidareføring.

Ein konsulentrapport fra 1993 (laga av konsulentfirmaet Civitas) om kryssing av «ytre Oslofjord i forhold til indre» syner ei trafikkkauke på 7-8 000 køyretøy pr. døgn i år 2010 om Oslofjordsambandet blir bygd ut mot Sande. Det ligg ikkje føre nokon dokumentasjon på trafikktaala i rapporten, og Vegdirektoratet meiner at desse tala er for høge og truleg føreset at prosjektet ikkje vert finansiert med bompenger.

St.prp. nr. 87 (1995-96) Delvis bompengefinansiering av rv 23 Oslofjordforbindelsen.

Spørsmål 5: «Ytre Oslofjordforbindelse»

– Det bes om en kort vurdering av foreliggende planer om Oslofjordforbindelsen i forhold til et mulig ytre alternativ (Horten-Moss).

– Er det videre slik at departementet ved å prioritere det ene utelukker det andre?»

Svar:

Som det er greia ut om i St.prp. nr. 87 legg Samferdselsdepartementet vekt på at Oslofjordsambandet er eit viktig samband for trafikken mellom austsida av Oslofjorden (E6) og Drammensområdet (E18). Denne trafikken treng ikkje lenger køyre gjennom Oslo om ein skal unngå å bruke ferje. Dette gir raskare og sikrare kommunikasjonar med betre regularitet. I tillegg har Oslofjordsambandet ein regional funksjon ved at det betrar infrastrukturen i Folloregionen og Hurum. Prosjektet er viktig for næringslivet i regionen, og vil leggje til rette for vidare næringsutvikling og busetnad.

Ei ytre kryssing av Oslofjorden vil binde saman dei ytre delane av Østlandsområdet, og vere spesielt viktig for trafikk som kjem fra Vestfold og lengre sørfra. Dette er trafikk som Oslofjordsambandet i mindre grad fangar opp. Ved ei eventuell vidareføring av Oslofjordsambandet mot Svelvik, vil imid-

lertid større delar av trafikken sørfra dra nytte av dette sambandet, jf. trafikktala i svaret på spørsmål 4.

Da ei kryssing av ytre Oslofjorden ikkje er utgreia, har ikkje Samferdselsdepartementet grunnlag for å vurdere dette prosjektet opp mot Oslofjordsambandet.

I Civitasrapporten fra 1993, jf. svaret på spørsmål 4, er kostnadane for prosjektet Moss-Horten rekna ut

å liggje mellom 1 200-2 000 mill. kroner under føresetnad at det skal byggjast berre eit tunneløp. Med ein tunnallengde på om lag 12 km og monaleg trafikk er i følgje Vegdirektoratet denne føresetnaden ikkje akseptabel. Ut frå dette meiner Vegdirektoratet at kostnadane klart er underkalkulerte. Vegdirektoratet peiker og på at det er knytta usikkerhet til ilandføring og val av trasé, og at dette vil ha verknad på lengden til tunnelen.

Spørsmål nr. 11.

Innlevert 28. oktober 1996 av stortingsrepresentant Grethe G. Fossum.

Besvart 4. november 1996 av justisminister Anne Holt.

Spørsmål:

«Det hersker stor grad av usikkerhet om hva som vil skje med de bosniske flyktningene etter at de har hatt oppholdstillatelse i Norge i 4 år.

Kan departementet redegjøre for reglene angående opphold på humanitært grunnlag for de som har oppholdt seg i Norge i mer enn 4 år?»

Svar:

Når den kollektive beskyttelsen fortsatt gjelder, vil bosniske flyktninger som har hatt oppholdstillatelse i Norge i 4 år etter søknad ha rett til å få bosettingstillatelse når vilkårene for øvrig er oppfylt. Når bosettingstillatelse er gitt betyr dette at bosnieren er sikret varig opphold i Norge.

Spørsmål nr. 12.

Innlevert 28. oktober 1996 av stortingsrepresentant Grethe Fossum.

Besvart 1. november 1996 av kommunal- og arbeidsminister Kjell Opseth.

Spørsmål:

«Jeg er kjent med at NOAS tidligere ble gitt driftsstøtte direkte over egen post på statsbudsjettet, og at de nå får tildelt driftsstøtte fra UDI.

Mener departementet det er etisk forsvarlig at en organisasjon som i stor grad tar opp spørsmål om flyktninger og asylsøkeres rettigheter, og oftes er i sterk oposisjon til de vedtak UDI, skal få tildelt driftsstøtte fra den samme organisasjonen?»

Svar:

Eg viser til Dykkar brev av 26. oktober 1996.

Fyrst vil eg få understreke at Utlendingsdirektoratet (UDI) er ei verksemd som har langt fleire roller enn berre å vere kontrollinstans. Den overordna målsetjinga i UDI sitt arbeid skal vere både å gjennomføre ei regulert innvandring og samstundes arbeide for at alle som bur i Noreg skal ha dei same sjansane til å delta i samfunnet. Dette inneber at UDI arbeider for at alle innvandrarak skal få høve til å delta i utdannings-, arbeids- og samfunnsliv på lik line med

resten av befolkninga. Vidare arbeider UDI for å motverke alle former for rasisme og diskriminering, fremje gode forhold mellom innvandrarak og nordmenn og leggje til rette for at flyktningar og innvandrarak skal kunne ha innverknad på eigne livsvilkår.

Tilskotsordningane på kap 521, post 73 Organisasjonar, opplysningsverksemd og forsøk på statsbudsjettet, skal hjelpe til å nå regjeringa sitt hovudmål om like høve til aktiv deltaking i samfunnslivet, like rettar og plikter for alle og eit samfunn utan rasisme og diskriminering. Dei sju organisasjonane som fekk støtte i 1996 har gjennom fleire år opparbeidd seg kompetanse og erfaring innafor sine arbeidsområde, og dei er på kvar sine måtar med på å oppfylle hovudmåla regjeringa har.

For 1997 har regjeringa foreslått ei løyving på 13 mill. kroner på kap 521 post 73. Løyvinga er fordelt med 5 mill. kroner til landsdekkjande organisasjonar og 8 mill. kroner til haldningsskapande arbeid og forsøk og utvikling. Ein vil i 1997 støtte organisasjonar som arbeider for dei rettane asylsøklarar, flyktningar og innvandrarak har i det norske samfunnet,

slik som til dømes NOAS gjer. Vidare vil ein gi støtte til organisasjonar som hjelper til med å dokumentere og motverke rasisme og diskriminering, byggjer opp kunnskap om dei behova og interessene innvandrane har, og som stimulerer til samarbeid mellom dei ulike organisasjonane og mellom organisasjonane og styresmaktene.

Tildelinga av tilskot til landsdekkjande organisasjonar bør ein sjå i samanheng med anna støtte til organisasjonane som blir fordelt av UDI, blant anna støtte til haldningsskapande arbeid og forsøks- og utviklingsverksemd. Regjeringa meiner det er føremålstenleg at UDI samordnar og har ansvaret for den samla tildelinga av midlane. Derfor har ein lagt opp til at søknader om tilskot til landsdekkjande organisasjonar blir behandla av UDI. Mens NOAS og Antirasistisk senter (ARS) for nokre år sia var dei einaste større organisasjonane som arbeidde på dette området, har det dei to-tre siste åra kome søknader frå fleire organisasjonar som i dag driv eit aktivt arbeid på feltet. Eg vil nemne Organisasjonen mot offentlig diskriminering (OMOD), Innvandrernes Landsorganisasjon (INLO), Selvhjelp for innvandre- re og flyktninger og MiRA-senteret. Dette inneber at

vi i dag har seks organisasjonar som arbeider på dette feltet.

For å kunne møte utviklinga i det frivillige arbeidet på feltet og sikre større breidde i engasjementet, har ein gjort ei reell vurdering av alle søknader om støtte til drift og aktiviteter i 1996. Vurderinga har vore bygd på rapportering, resultat, budsjett og planlagte aktivitetar. På denne måten vert NOAS og ARS vurdert ut frå dei same føringane som INLO, OMOD, MiRA-senteret og Selvhjelp.

UDI er etter mi meining den instansen som er best skikka til å vurdere dei ulike organisasjonane og dei- ra verksemd opp mot kvarandre. På denne måten vil UDI kunne gjere ei samla vurdering når dei tildeler støtte til landsdekkjande organisasjonar, ut frå dei rammer og føringar Stortinget og departementet fastset.

Mitt inntrykk er at UDI har ein konstruktiv dialog, ikkje berre med NOAS, men med alle dei landsdekkjande organisasjonane som tek i mot driftsstøtte frå staten. På denne bakgrunn meiner eg at det fullt ut er etisk forsvarleg å la UDI tildele driftsstøtta til alle dei landsdekkjande organisasjonane.

Spørsmål nr. 13.

Innlevert 31. oktober 1996 av stortingsrepresentant Terje Riis-Johansen.

Besvart 6. november 1996 av utenriksminister Bjørn Tore Godal.

Spørsmål:

«På hvilket tidspunkt vil Regjeringen fremme de bebudede proposisjonene om henholdsvis EUs direktiver om tilsetningsstoffer i mat («matsminkedirektivene») og om gjennomføring i EØS-avtalen av de resterende delene av EUs veterinære regelverk (grensekontroll, karanteneordninger m.v. vedrørende import og eksport av levende dyr og animalske produkter)?»

Svar:

Regjeringen har til hensikt å legge fram en stortingsproposisjon om direktivene om tilsetningsstoffer i

mat før et eventuelt vedtak i EØS-komiteén, men det er ennå ikke mulig å fastsette nøyaktig tidspunkt for når proposisjonen kan fremmes.

Siden drøftingene med EU om revisjon av EØS-avtalens vedlegg I om veterinære forhold ennå ikke er avsluttet, er det heller ikke avklart når saken kan forelegges for Stortinget. I henhold til den ordinære beslutningsprosessen i EØS vil vedtaket bli fattet i EØS-komiteén med forbehold om Stortingets samtykke. En proposisjon vil bli fremmet kort tid etter dette vedtaket. Landbruksministeren tar for øvrig sikte på å gi en redegjørelse for saken i Stortinget så snart drøftelsene med EU er nærmere avklart.

Spørsmål nr. 14.

Innlevert 4. november 1996 av stortingsrepresentant **Anne Enger Lahnstein.**

Besvart 8. november 1996 av bistandsminister **Kari Nordheim Larsen.**

Spørsmål:

Hvordan vil regjeringen på FNs matvarekonferanse 11.-17. november arbeide for å inkludere spørsmål om frihandelspolitikk i arbeidet med matvarespørsmål, på selve konferansen og i FAO, særlig i forhold til de fattigste lands rett til å beskytte og subsidiere egen produksjon av de mest basale matvarer?

Vedlegg til spørsmål:

Jeg ber utenriksministeren svare på spørsmålet i løpet av uke 45, før FNs matvarekonkurranse begynner.

Svar:

Under toppmøtet vil det bli vedtatt to hoveddokumenter h.h.v. en politisk erklæring og en handlingsplan omkring global matvaresikkerhet. Forhandlingene omkring disse to dokumentene ble sluttført i Roma i uke 44 og ventes vedtatt under toppmøtet.

Handel og handelsspørsmål utgjør ett av i alt syv forpliktelsesområder i handlingsplanen. Utgangspunktet for Regjeringen i de forhandlinger som har funnet sted, har vært at handelsspørsmål primært bør følges opp i Verdens handelsorganisasjon (WTO) og at resultater fra forhandlinger i WTO bør være rammen for konklusjoner og forslag. Dette opplegget har en lykkes med i forhold til det fremforhandlede utkast.

I forhold til WTO-avtalen av 1994 har en imidlertid fått en styrking av teksten i forhold til behovene i utviklingslandene, spesielt de minst utviklede land. Konkret kan nevnes at en vil søke å fremme teknisk,

faglig og finansiell bistand til utviklingslandene blant annet for å bedre produktiviteten i landbruket. Herunder vil en implementere fullt ut «Beslutningen og tiltak mot mulige negative virkninger av reformprogrammet for de minst utviklede land og utviklingsland med netto matvareimport». Videre er det i handlingsplanens avsnitt om bærekraftig jordbruk gitt en anerkjennelse av landbrukets brede rolle og betydning bl.a. for økonomisk vekst og sysselsetting.

Handel er et viktig element i å sikre matvaresikkerheten fordi den bidrar til en mer effektiv bruk av ressurser og stimulerer økonomisk vekst. Handel gjør det videre mulig for land å ha et forbruk som overstiger matproduksjonen, og stabiliserer produksjons- og prissvingninger mellom land og regioner. I denne sammenheng spiller WTO-avtalen en viktig rolle for å etablere handelspolitiske kjøreregler som sikrer utviklingslandene muligheten til skaffe seg adekvate mengder mat fra eksterne kilder når dette er nødvendig, samt å sikre markedsadgang for utviklingsland som har komparative fortrinn i produksjon av mat.

Det er for øvrig Regjeringens syn at handelsspørsmål primært skal søkes løst innen eksisterende avtaler og i forbindelse med de forpliktende forhandlingsrunder som føres i regi av WTO og at forhandlinger om disse spørsmålene ikke føres i FAO.

Etter initiativ fra norsk side har en ellers fått gjennomslag for en tekstformulering omkring forholdet mellom handel og miljø om at en skal søke å sikre en utforming av handels- og miljøpolitikken som gjensidig underbygger hverandre i forhold til målsetningen om en bærekraftig matvaresikkerhet.

Spørsmål nr. 15.

Innlevert 4. november 1996 av stortingsrepresentant Morten Lund.

Besvart 8. november 1996 av justisminister Anne Holt.

Spørsmål:

«Undertegnede finner grunn til å gjenta spørsmål nr. 2 datert 7. oktober 1996, og ber om at spørsmålet besvares ut fra de problemstillinger som går fram av følgeskrivet av samme dag og av undertegnede brev til Stortingets President datert 17. oktober 1996- som følger vedlagt.»

Vedlegg til spørsmål:

Krav til svaret ved spørsmål til skriftlig besvarelse

Jeg oversender kopi av mitt spørsmål til justisministeren med følgeskriv samt det svar som ble mottatt 14. ds. Jeg legger også ved kopi av et brev som er sendt direkte til departementet fra Ørland ballklubb om samme tema.

Jeg anser at svaret ikke går inn på de problemstillinger som er tatt opp i spørsmålet og som følgeskrivet utdyper. Disse er:

- Passer departementet godt nok på at det ikke oppstår forskjellsbehandling? Brevet fra Ørland Ballklubb dokumenterer en del eksempler. Avisreportasjer om temaet i sommer likeså.
- Fastsettes politivaktholdets omfang og refusjonens størrelse på en måte som oppfattes som et diktat fra den som sitter med «bukta og begge endene»?
- Er denne adgang til å kreve refusjon i ferd med å utvikle seg til en trussel mot frivillig dugnadsinnsats i lag og foreninger?
- Mener departementet at det pr. i dag trengs nærmere regler?

Jeg mener det må være et krav fra Stortinget at svaret på et spørsmål til skriftlig besvarelse er så dekkende at det ikke trengs oppfølgingsspørsmål om de problemstillinger som er reist. Hvis det får utvikle seg en praksis der det godtas som svar det som gis i dette tilfelle, vil neppe denne spørsmålsordning bli en forbedring sett fra Stortingets side.

Jeg vil derfor be Presidentskapet ta dette forhold opp til drøfting.

Svar:

Jeg viser til det svar som min forgjenger ga 14. oktober 1996, som jeg ikke har noe å bemerke til. Foranlediget av tilleggsspørsmålet vil jeg imidlertid tilføye:

Justisdepartementet får gjennom behandlingen av klagesaker innsyn i praktiseringen av politiloven på dette området. Ved denne behandling vil departementet som ved annen saksbehandling, bl.a. tilstrebe at like saker skal behandles likt. Det må understrekes at utfallet i den enkelte sak i stor grad vil bero på konkrete forhold og hvor også politifaglige vurderinger kan være sentrale. Nærmere retningslinjer vil ikke fjerne behovet for slik konkret vurdering. Justisdepartementet har så langt ikke funnet det hensiktsmessig med ytterligere regulering.

Jeg vil også understreke at klargjøringen av behovet for politioppsyn og omfanget av refusjonsplikten skal skje i en dialog med arrangør. Dette prinsipp som nylig er gjentatt i rundskriv til politimestrene, tilkjenner klart nok at det her ikke skal være et ensidig «diktat» fra politiet.

For øvrig har jeg ikke inntrykk av at refusjonsordningen er noen trussel mot frivillig dugnadsinnsats m.v. i lag og foreninger.

O. Fredr. Amesen. 13. november 1996.